

какво ли ми е станало. Нищо! Нека се питатъ — само да не видятъ сълзитѣ ми.

Ще си вървя, ще си вървя!

Едва помислихъ това, и въ сжщия мигъ се обърнахъ и забързахъ къмъ дома. Другаритѣ започнаха да ме викатъ, но азъ не можехъ да се обърна.

— Не! На училище! На училище! Нека съмъ второгодникъ, нека съмъ голѣмъ! Ще внимавамъ въ класъ и ще запомнямъ уроцитѣ! Не ми трѣбватъ учебници! Само тетрадки — нищо повече!

Чудно нѣщо! Какъ се съгласихъ изведнажъ да напусна? Ако учението не бѣше хубаво, хората не щѣха да ламтятъ за него!

И въ тая минута въ главата ми изплува моя съученикъ, бедния Иванъ Влаевъ. — „Господине, благодетелю, пишеше той на единъ богатъ човѣкъ. — Поддържайте ме въ училището! Ще ви работя, ще ви слугувамъ само за парче хлѣбъ, защото нѣма по-хубаво нѣщо отъ науката“. Споменътъ за Иванъ Влаевъ внесе потресъ въ цѣлото ми тѣло.

Азъ ще напусна училището и като Иванъ Влаевъ ще стоя въ двора и ще гледамъ, какъ задава урокъ преподавателятъ и ще ми бжде мжно, мжно, страшно мжно.

Неочаквана сила се промъкна въ душата ми. — Не! Азъ ще ходя на училище! Нека повтарямъ! Нищо! Пакъ ще отида напредъ и ще уча и азъ химия, алгебра, френски, латински...

Радостъ се разлѣ въ душата ми. Ще кажа на татко, че не искамъ да напускамъ. Най-последъ отъ мене зависи...